

Věrná

1512-1
Sazochek Václav
Lukavec 40
P. Lovosice

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník VI. — Číslo 38

V Zateci dne 12. října 1951

Cena 3 Kčs

Sovětský svaz - bašta míru

Sovětský lid, vedený Vsesvazovou komunistickou stranou (bolševiků), vítězně řeší otázku komunistického budování své země. Ve znamení stalinského programu výstavby komunismu sovětský lid hrdinně projevuje lásku k mírovému budování, které je základem šťastného a spokojeného života.

Jak velký to rozdíl proti kapitalistickým zemím, kde hospodářství a kultura je úplně v úpadku, zatím co v Sovětském svazu tato jde stále novými mílovými kroky kupředu.

Po mnoho staletí utlačovaný a vykořisťovaný lid snil o takovém státním zřízení, které by likvidovalo vykořisťování člověka člověkem, které by zajistilo každému pracujícímu svobodný a radostný život. Takové zřízení již dlouho existuje v Sovětském svazu a nyní v zemích lidové demokracie. Prostý lid v celém světě vidí, že tento pradávný sen se stal radostnou skutečností v zemi Sovětů.

Na historickém XVII. sjezdu VKS(b) soudruh Stalin řekl: „Specifickým rysem dnešní sovětské společnosti na rozdíl od kterékoli kapitalistické společnosti je, že v ní už není antagonistických, nepřátelských tříd, že vykořisťovatelské třídy jsou zlikvidovány, že dělnictvo, rolnictvo a inteligence, tvořící sovětskou společnost, žije a pracuje v družné spolupráci.“

Na základě bratrského soužití všech národů SSSR utužila se v dějinách neslýchaná morálně-politická jednotnost sovětského zřízení, upevnila se bratrská družba národů, rozvinulo se životně důležité sovětské vlastenectví. Všechny sovětský lid je dnes semknutý kolem strany Lenina - Stalina, kolem své milované sovětské vlády.

Sovětský svaz nezná ekonomické krize. Socialismus zajišťuje plánovaný růst všech odvětví národního hospodářství v zájmu pra-

cujících. Růst výroby není zde podřízen nějaké konkurenci, nebo-li kapitalistickému příjmu, ale principu plánovaného vedení a systematického zvyšování životní úrovně pracujících. Rozdělování národního důchodu v SSSR se neděje v zájmu obohacování se vykořisťovatelských tříd, ale v zájmu systematického zvyšování materiálního a kulturního růstu dělníků, rolníků a inteligence a rozšíření výroby ve městě a na venkově.

Sovětský lid je hospodářem své země, nepracuje na kapitalisty, ale pro sebe, pro svoji vlast. V tom se skrývá tajemství velkých úspěchů Sovětského svazu ve všech odvětvích ekonomického a státně politického života.

Díky velkým úspěchům socialistického zřízení, sovětský lid v krátkých letech zdolal a vypořádal se s těžkostmi, které vznikly válkou a tak zvedl rychle průmysl, zemědělství a kulturu. Úspěšně byly splněny a ve vážných ukazatelích překročeny úkoly poválečného pětiletého plánu výstavby a rozvoje národního hospodářství SSSR.

Zhroutil se plán nepřátel, kteří měli naději, že Sovětský svaz nebude s to svými silami se vypořádat s poválečnými potížemi. A zatím vláda sovětů rozvíjí nové gigantické stavby v takových rozměrech, jaké nezná vůbec historie lidstva. Sovětský svaz přistoupil k výstavbě velkých hydroelektráren a průplavů, správně nazvaných lidem SSSR stavbami komunismu. Tato ohromná, neslýchaná věc se stala zájmem všech pracujících SSSR. Pracující Sovětského svazu úspěšně řeší takové hospodářské úkoly, které jedině se mohou uskutečnit v zemi Sovětů.

V době, kdy buržoasní kultura se nachází ve stavu hnisavém, rozkladném, socialistická kultura přichází k novým a novým vítězstvím. Socialismus zde dává všechny

předpoklady pro lidovou tvořivost, které se zúčastňují nejširší masy a přispívá k rozkvětu nadání a schopností lidu.

Socialistickému zřízení je zásadně cizí politika nějaké agrese neb války. Sovětský stát již v prvních dnech svého zrození vysoko povznesl prapor boje o mír. Jedním z prvních dekretů, přijatých na II. sjezdu Sovětů po velké Říjnové revoluci, byl dekret o míru, napsaný vlastnoručně Leninem.

Boj za mír je hlavním úkolem a cílem politiky Sovětského svazu. Mírumilovná politika SSSR se plně opírá o přání sovětského lidu, který nechce válku. V SSSR nejsou žádné třídy, které by toužily po válce. Sovětský lid bojuje o mír mezi národy, bojuje proti novým hrozbám války. Sovětský svaz nemá žádné útočné úmysly a nehrozí žádné zemi a žádnému národu nějakou agresi. Jeho ozbrojené síly nikde nebojují, ani nejsou zúčastněny na nějakých válečných operacích. V SSSR je uveden do života zákon Nejvyššího sovětu, zákon o míru, který je namířen proti jakékoliv propagandě války.

V té době, kdy vládnoucí kruhy imperialistů jen slovy mluví o míru a ve skutečnosti provádějí agresivní politiku, Sovětská vláda stále a stále provádí mírumilovnou politiku. Sovětská vláda žádá snížení zbrojení, zákaz atomových zbraní pro válečné účely, uzavření Paktu míru mezi pěti velmocemi.

Dnešní politika sovětského socialistického státu je jasná: to je politika zachování míru a mírumilovné soužití mezi národy. Tato politika plně souhlasí se zájmem sovětského lidu a lidu celého světa. Sovětská vláda nikdy nestavěla žádné překážky ke sblížení sovětského národa s druhými národy a naopak vychovává pracující v duchu přátelství a spolužití mezi ná-

rody. Neustále se rozvíjí přátelství a spolupráce SSSR se zeměmi lidové demokracie, utužuje se internacionální svaz sovětského lidu s pracujícími celého světa.

Vítězství sovětského lidu v hospodářské a kulturní výstavbě svědčí nejlépe o jeho vlastenectví k socialistickému zřízení. Síla sovětského vlastenectví, řekl soudruh Stalin, je v tom, že v něm není žádná diskriminace anebo nacionalistické předsudky, ale hluboká oddanost a věrnost své sovětské vlasti, bratrské spojení všech národností SSSR. V sovětském vlastenectví harmonicky se scházejí národní tradice, které tvoří jeden z životních zájmů pracujících. Sovětské vlastenectví se nijak národ-

nostně nerozchází, ale naopak stmeluje národy v jednu rodinu, která miluje svoji vlast, vládu, stranu a velkého Stalina. V tomto nutno vidět hlavní smysl bratrského spojení národů SSSR.

Jedině zem svobodná, jediné národ sovětský bojuje plně a skutečně za zachování míru. Planá jsou proto slova západních imperialistů, že SSSR nechce mír a že oni jsou pro mír. Jasným důkazem však, jak tito krvelační obchodníci se smrtí projevují svůj cit lid-skosti a jak chtějí mír je to, co páší v Koreji na nevinných dětech, ženách a starcích. Jedině temný, zahluchlý a slepý fanatik může uvěřit marnému volání „Hla-

su Ameriky“ a „Svobodné Evropy“. Jedině ti, kteří zradili dělnickou třídu a zaprodali svůj národ již jednou podobné zrůdě fašismu, mohou s klidem zase toužit po válce, která jim má přinést nějaké „osvobození“. Marná je naděje na brzký „konec“ jak oni hlásí.

Brzký konec může přijít jen pro ty, kdo vyvolají válku. Lid vzal věc míru do svých rukou a proto každý pokus o novou válku bude znemožněn.

Jdeme proto pevně lepšímú zítřku vsříc a stavíme si šťastnou a lepší budoucnost. Mír vyhrajeme proto, že jdou s námi miliony a vede nás Sovětský svaz — bašta míru.

VI. Řehák

Proti machinacím imperialistických útočníků

Hnutí obránců míru, bojující proti podněcovatelům nové světové války, stalo se mohutnou a nezdolnou silou. Po celém světě zní hlas bojovníků za mír, vybízející všechny lidi dobré vůle, bez ohledu na jejich politické a náboženské názory, aby zesílili boj proti zločinným machinacím útočníků. Tento hlas zní dnes tím rozhodněji, že zločinná činnost předáků severoatlantického vojenského bloku nabývá stále nebezpečnějšího rázu, ohrožující stále více světový mír.

Vláda Spojených států inscenovala v rozporu se všemi mezinárodními dohodami podepsání t. zv. „mírové smlouvy“ s Japonskem, kterážto smlouva je smlouvou o přípravě nové války. Vzápětí na to bylo ve Washingtoně uveřejněno společné prohlášení ministrů zahraničních věcí USA, Anglie a Francie o vytvoření pravidelné německé armády v západním Německu. Tyto nové machinace podněcovatelů války znamenají další krok útočných imperialistických velmocí k přípravě a rozpoutání nové světové války. Američtí, angličtí a francouzští imperialisté dělají tutéž politiku, jakou dělali v údobí mezi oběma světovými válkami. Lidstvo nikdy nezapomene, že to byli právě představitelé monopolistického amerického kapitálu, kteří postavili na nohy německý imperialismus, obnovili vojenský průmyslový potenciál Německa po první světové válce, pomohli hitlerovské fašistické klíce dostat se k moci v Německu a všemožně jí pomáhali rozpoutat druhou světovou válku. Podobnou politiku dělali američtí monopolisté i vůči militaristickému Japonsku a fašistické Itálii.

Na tyto nové pikle podněcovatelů války odpovídají mírumilovné národy, které mají dosud v živé paměti hrůzy nedávné války, tím způsobem, že ještě úsilovněji bojují za zachování a upevnění míru. Mírumilovná politika Sovětského svazu, usilující o pokojné a demokratické rozřešení německého a japonského problému, dochází vřelého souhlasu a plné podpory u milionů a milionů lidí dobré vůle ve všech zemích. Na celém světě došel svého ohlasu projev sovětského zástupce na konferenci v San Franciscu, v němž byl odhalen obsah t. zv. „mírové smlouvy s Japonskem. Lidové masy všech zemí se znovu přesvědčily o tom, s jakou úporností a důsledností hájí Sovětský svaz věc míru. Proti separátní smlouvě s Japonskem se rozhodně staví veliký čínský národ. V projevu čínského ministra zahraničních věcí se praví, že čínský lid bude se vši rozhodností bojovat proti krvavému plánu vlády Spojených států, která chce využít mírové smlouvy s Japonskem a t. zv. americko-japonského dvoustranného bezpečnostního paktu k usilovnějšímu připravování nové útočné války.

Spolu s národy SSSR a Čínské lidové republiky vedou boj proti dohodě amerických útočníků s japonskými militaristy miliony lidí v Koreji, ve Vietnamu, v Indii, v Burmě a v jiných asijských a tichomořských zemích. Všude se tam šíří hnutí proti obnovení japonské agrese. Po boku asijských národů, bojujících za pokojné rozřešení japonské otázky stojí celé pokrokové lidstvo, které má zájem na zajištění pevného a trvalého míru na

Dálném Východě. Na tomto řešení má životní zájem i japonský lid. Jeho národní zájmy naléhavě vyžadují, aby byly zmařeny záměry amerických podněcovatelů války, kteří chtějí udělat z Japonska nástupišťe zaoceánských útočníků a z japonského lidu potravu pro děla. Přes pět milionů Japonců podepsalo protest proti separátní mírové smlouvě.

Mírumilovní lidé celého světa plně podporují boj za mír a jednotu Německa, kterýžto boj nabývá v Německu stále větší síly. Široké vrstvy německého lidu si stále více uvědomují, že Německo dostalo se politikou západních velmocí a jejich bonnských přísluhovačů do velmi vážného nebezpečí. „Německo potřebuje mír, nikoli novou válku, potřebujeme mírovou výstavbu, nikoli bomby a ničení,“ praví se ve výzvě k německému lidu, jak ji odhlasovala Sněmovna lidu v Německé demokratické republice na svém zasedání dne 15. září. V této výzvě je vyjádřena vůle nejširších lidových mas Německé demokratické republiky a úsilí převážné části západoněmeckého obyvatelstva.

Velikou armádu obránců míru rozněcují slova soudruha Stalina, který řekl, že mír bude zachován a upevněn, vezme-li lid věc zachování míru do svých rukou a bude-li ji hájit do konce.

Podle čas. PRAVDA

Atlantický pakt - nástroj agrese

Atlantický pakt, uzavřený za zády a s obejitím Organizace spojených národů, byl podepsán 4. dubna 1949 ve Washingtoně. Členy paktu je celkem 12 zemí: USA, Anglie, Kanada, Francie, Itálie, Belgie, Holandsko, Lucembursko, Norsko, Dánsko, Island a Portugalsko. Oficiální americká a anglická propaganda se snaží líčit atlantický pakt jako nástroj mírumilovné politiky západních mocností a jako nástroj obrany zemí severoatlantické oblasti. Ve skutečnosti však atlantický pakt je uhlavním kamenem politiky USA, jakož i jejich západoevropských partnerů a slouží přípravě agresivní války proti táboru míru, demokracie a socialismu.

Již v době, kdy se tento pakt připravoval, bylo naprosto jasné, že jeho členy se nemohou stát ani Sovětský svaz, ani země lidové demokracie. Organizátoři tohoto paktu jasně naznačovali, že pakt je přímo namířen proti SSSR a zemím lidové demokracie. Přípravy k sjednání atlantického paktu udržované v tajnosti před Sovětským svazem, znamenají úplný rozchod západních mocností s onou politikou zajištění míru a bezpečnosti, kterou prováděly v letech druhé světové války v duchu příslušných úmluv členské mocnosti protihitlerovské koalice.

Účastníci atlantického paktu mají špatné svědomí a bojí se každého otevřeného mezinárodního projednávání jeho skutečných cílů a jeho úlohy v nynější mezinárodní situaci. Tak za pařížského jednání zástupci ministrů zahraničních věcí čtyř mocností zástupci tří západních mocností odmítli návrh, podle něhož rada ministrů zahraničních věcí měla projednat otázku atlantického paktu a vojenských základů a současně i otázku paktů o vzájemné pomoci, které uzavřel Sovětský svaz s Čínou, Polskem, Československem, Maďarskem, Rumunskem, Bulharskem, Finskem a také s Francií a Anglií. Tím vládní kruhy USA, Anglie a Francie znovu dokázaly, že jejich politika, uskutečňovaná v rámci atlantického paktu, se bojí denního světla. Inspirátoři atlantického bloku se snažili líčit tento blok jako regionální dohodu o otázkách bezpečnosti, uzavřenou mezi zeměmi v oblasti severního Atlantického moře. Neodůvodněnost této argumentace vysvitá ze skutečnosti, že členy atlantického svazu jsou

také země z jiných zeměpisných oblastí. Jak je možno nazvat na př. atlantickými mocnostmi takové Řecko a Turecko, které atlantický blok ve svém zasedání v Ottawě se rozhodl přijmout do svého středu? Je dále nesporným faktem, že žádná agrese neohrožuje země oblasti severního Atlantického moře. Iniciátoři atlantického paktu z počátku mluvili mlhavě o „možném útočníkovi“, avšak velmi brzy počali všude rozšiřovat pomluvu o domněle agresivní politice Sovětského svazu, ohrožující prý západní svět. Tato nenávistná pomluva měla zakrýt pravé příčiny, pro které bylo ostří atlantického paktu zaměřeno proti SSSR a zemím lidové demokracie.

Atlantický pakt slouží celou svou podstatou přípravě nové světové války ve jménu šilených plánů amerických imperialistů k zajištění světovlády USA. Atlantický pakt byl základem pro nepřetržitě rozšiřování systému amerických vojenských základů po celém světě. Podle atlantického paktu zúčastněné země v západní Evropě daly americkým militaristům k dispozici stovky leteckých a námořních základů. Tisk přináší každý den zprávy o stavbě nových letišť, přístavů a strategických bodů v Anglii, Francii, Itálii, Dánsku, Norsku, Belgii, Holandsku a také v koloniích západoevropských zemí.

Letecké i námořní základny USA se budují jak v Atlantickém, tak i Tichém oceánu a rovněž i v mnohých odlehlejších mořích. Budují se v oblastech, které jsou vzdáleny na mnoho tisíc kilometrů od hranic USA, avšak jsou blízko hranic SSSR, Čínské lidové republiky a evropských zemí lidové demokracie. Možno říci, že v přítomné době se stávají celé státy předmostím amerických ozbrojených sil.

Každému je jasné, že americké vojenské základny nemají vůbec nic společného s úkoly obrany a zájmy bezpečnosti USA. Vedle snahy získat co největší počet vojenských základů, američtí podnětovatelé války usilují o získání kontingentů potravy pro děla, nutné při uskutečňování agrese v Evropě a Asii. Americká vojenská klika má v úmyslu využít především národů západní Evropy jako potravy pro děla. V tom smyslu se vyslovili s cynickou otevřeností i různí američtí činitelé. Tak senátor Taft v květnu tohoto roku na zasedání Asociace panamského průpla-

vu prohlásil, že Spojeným státům přijde laciněji vésti válku vojáky cizích národů. Bývalý ministr obrany USA Marshall v zahraničním výboru senátu prohlásil, že Američané raději věnují dolary na vyzbrojení cizích vojáků než na vyzbrojení vlastních vojáků. Marshall se pak snažil o to, aby tento jeho výrok, o němž si byl vědom, že neudělá dobrý dojem za hranicemi, se nedostal do tisku. Bylo však již pozdě. Je známo, že americká vojenská klika a její západoevropští pomahači přešli již dávno od slov k činům. V rámci atlantického paktu se s největším urychlením dává dohromady i. zv. evropská armáda pod velením amerického generála Eisenhowera, která je především rouškou, jež má zakrýt tvoření pravidelné západoněmecké armády. Američtí militaristé předpisují svým partnerům v atlantickém svazu standardisaci výzbroje, rozmístění vojenské výroby a celý program vytvoření vojenské hospodářské základny pro vedení agresivní války. Je také známo, že vojenské oddíly země atlantického bloku se účastní lupičského dobrodružství amerického imperialismu v Koreji. Zaoceánská politická a strategická se dívají na intervenční akce v Koreji jako na jakousi zkoušku na příští útočnou světovou válku. V poslední době pronikly do tisku zprávy o připravované „dohodě“ účastníků atlantického svazu, aby ozbrojené síly tohoto bloku vedené Eisenhowerem a určené pro zahájení agrese proti mírumilovným národům, byly prohlášeny za „armádu Organizace spojených národů“.

Ve svých plánech boje za světovládu američtí vládci atlantického bloku vyhrazují ústřední místo obnovení německého militarismu. S hrubým porušením spojeneckých úmluv z doby války vlády USA, Anglie a Francie se dohodly s loutkovou bonnskou vládou o tom, jak učinit co nejrychleji ze západního Německa dodavatele potravy pro děla, vojenskou zbrojnici a vojenské předmostí pro útok proti mírumilovným evropským zemím. Američtí politikové již dávno se neskrývají tím, že hodlají použít žoldácké západoněmecké armády jako základny pro „evropskou armádu“ Eisenhowerovu a zbrojního průmyslu Poruří jako hlavní zbrojnice agrese v Evropě. Tento cílům slouží „plán Plevelův“ a „plán Schumanův“, které nadiktoval Washington.

Přestože obyvatelstvo Německé demokratické republiky a drtivá většina obyvatelstva západního Německa vystupuje za zachování míru a proti remilitarisaci Německa, pod Eisenhowerovým a Mac Cloyovým vedením se tvoří s hořejším spěchem západoněmecká revanšistická armáda. Pro začátek byl počet této armády stanoven na 250.000 osob. Nikdo však nepochybuje, že taková Guderianové a Halderové, kteří organizují novou armádu a němečtí revanšisté se nezastaví na polovině cesty.

Zaím co z počátku vedoucí činitelé atlantického svazu mluvili o tomto svazu jako o „regionálním“, v nynější době odhodili tuto masku jako nepotřebnou. V jedné ze svých posledních řečí bývalý anglický ministr zahraničních věcí Eden otevřeně prohlásil, že již nastala doba, aby byl atlantický systém rozšířen na celý svět a aby zahrnul i Asii, i oblasti Tichého oceánu.

V Asii po nevidaném zkrachování Čankajška, na kterého američtí imperialisté vše vsadili, washingtonští hazardéři si nyní vytkli úkol co nejrychleji obnovit japonský militarismus. Američtí politikové považují německé militaristy a revanšisty za své hlavní spojence v Evropě a japonské militaristy za svou hlavní oporu v Asii. Separátní mírová smlouva s Japonskem a usnesení nedávných washingtonských porad Achesona, Schumana a Morrisona o vytvoření západoněmecké armády, jsou novým krokem vládců atlantického bloku k znovuzřízení německých a japonských útočných sil a k jejich využití pro účely připravované agrese. Agresivní podstata atlantického paktu vyplývá i ze skutečnosti, že kromě Řecka a Turecka jsou k němu v té či oné formě připojeny titovská Jugoslávie a Francovo Španělsko. Atlantický pakt byl základem pro nevidané závodění ve zbrojení, jak ve Spojených státech; tak i v západoevropských zemích. Není třeba připomínat, jaká obrovská strádání přináší širokým vrstvám obyvatelstva šílené závodění ve zbrojení a jak jím je rozvrácen celý hospodářský život kapitalistických zemí. Militarizace hospodářského života přináší výhody jen výrobcům zbraní — vojensko-průmyslovým monopolům Wall Streetu a jejich partnerům v západní Evropě. Rozšíření vojenské výroby vede všude k růstu daňového zatížení pracujících mas obyvatelstva a k omezení mírové výroby. Tu je nutno dále připomenout směrnice Washingtonu, podle nichž má

být přerušen veškerý obchod se Sovětským svazem, Čínskou lidovou republikou a zeměmi lidové demokracie. Tato politika především těžce poškozuje životní zájmy zemí západní Evropy, zeslabuje jejich hospodářské posice a desorganizuje hospodářský život všech kapitalistických zemí. Od sjednání atlantického paktu se stal proslulý Marshallův plán, o kterém se z počátku tvrdilo, že jeho účelem je přispět k hospodářské obnově Evropy, nástrojem k zesílení tempa militarizace hospodářského života západoevropských zemí.

Atlantický pakt byl hrubým porušením zásad uložených v stanovách OSN. Zatím co Organizace spojených národů měla poslání sloužit věci udržení a upevnění míru, atlantický pakt je spiknutím směřujícím k přípravě nové agresivní války. Atlantický pakt je v úplném rozporu se závazky vlád USA, Anglie a Francie, které přijaly v různých smlouvách a dohodách. Mezi takové dohody patří na př. usnesení jaltské a postupimské konference a rovněž anglo-sovětská smlouva z r. 1942 a francouzsko-sovětská smlouva z r. 1944.

Je příznačné, že orgán amerických monopolistů „Wall Street Journal“ již 5. dubna 1949 otevřeně označil atlantický pakt za „triumf zákona džungle nad mezinárodní spoluprací ve světovém měřítku“. Tento list dále uvedl, že zákon džungle, o který se opírá atlantický pakt, lépe odpovídá skutečnosti než ideály a humanitní zásady Organizace spojených národů.

Agresivní atlantický vojenský svaz ztělesňuje zákon džungle nejen ve svých vztazích k zemím, proti kterým je namířen, aťbrž i ve vztazích k západoevropským partnerům USA. Rozhodující činitelé atlantického paktu se zprvu pokoušeli tvrdit o tomto bloku, že je svazem rovnocenných států, které se spojí na obranu svých společných zájmů. Ve skutečnosti však v tomto svazu od samého počátku rozhodovali američtí imperialisté. Život jasně ukázal, že atlantický pakt je jen pláštěm pro americké hospodaření v západní Evropě bez jakékoliv kontroly. Za takové situace není divu, že atlantický blok je zmítán rozpory mezi jednotlivými členy. Tento agresivní svaz není s to vyřešit rozpory mezi členskými zeměmi. Na každém kroku se vynořují na povrch anglo-americké protiklady, i když se to snaží atlantičtí politikové co nejpečlivěji zakrýt.

V oblasti rozdělení surovin a trhů, zájmy britského imperialismu

jsou v plném rozporu s politikou monopolů Wall Streetu. Na Blízkém Východě se anglo-americké soupeření projevuje v nejhrůznějších formách. Dochází dokonce i k ubíjení stoupenců Londýnské agentury Washingtonu. Expanze amerických monopolů v britských koloniích a dominiích vyvolává velké podráždění anglických partnerů.

Politika vládců atlantického bloku, směřující k přípravě a rozpoutání nové lupičské války, vyvolává nejhlubší pobouření všech mírumilovných národů. Živá ujišťování anglo-amerických politiků o „obraně“ povaze atlantického svazu nejsou s to oklamat národy. Miliony lidí si ještě dobře pamatují, jaké následky mělo vytvoření agresivního „paktu proti kominterně“ fašistickými státy.

Široké lidové masy poučeny zkušenostmi druhé světové války vystupují ve všech zemích co nejdůrazněji proti hrozbě nové války. Obránci míru důsledně odhalují zločinné machinace pohlavářů atlantického bloku a mobilisují všechny své síly do boje za udržení a upevnění míru. Atlantický pakt byl myšlen jako prostředek k zastrašení států a národů, které se nechtěly podrobit vůli amerických nápadníků světovlády. Avšak již druhá světová válka, v níž bylo hitlerovské Německo rozdraceno, názorně ukázala, jak neuskutečnitelné jsou všechny plány jednotlivých mocností nebo skupin mocností na získání světovlády.

Podle čas „Pravda“

*

Potřebujeme 15.000 učitelů ruštiny

K úspěšnému zvládnutí Lidových kursů ruštiny, které pořádá SČSP spolu s ROH a státní péčí osvětovou, do nichž má být získáno 300 tisíc účastníků, je třeba zajistit 15 tisíc učitelů. Při náboru učitelů není rozhodující, zda je učitelem z povolání nebo má jiné zaměstnání. Rozhodujícím činitelem zde je to, aby měl potřebné znalosti jazykové a pedagogické, byl oddán dělnické třídě, pracujícímu lidu, našemu zřízení a přátelství k Sovětskému svazu.

—tsp—

O nesmiřitelnosti k nedostatkům

Komunistická strana jako strana dělnické třídy, strana pracujícího lidu, má velké, historické poslání - vybudovat socialismus v naší zemi, uskutečnit to, zač bojovaly celé generace nejlepších lidí našeho národa.

Síla naší strany je v aktivitě jejích členů, v tom, že každý komunista je bojovníkem za vítězství socialismu, že každý člen strany pro budování socialismu získává a umí získat, nadehnout široké masy pracujících, s nimiž je v neustálém spojení.

Naše strana si vytyčuje při budování socialismu úkoly stále smělejší. Jsou to pochopitelně i úkoly složitější a nesnadnější. Obtíže, které se na naší cestě vpřed ukazují, jsou obtížemi růstu, obtížemi pochodu vpřed. Obtíže jsou tu proto, aby byly překonány a komunista musí bojovat za jejich odstranění, musí pro boj s obtížemi a nedostatky získat i všechny ostatní pracující, společně s nimi je zdolávat a překonávat. Nikdy a na žádném místě nesmí komunista zůstat lhostejný k potížím a nedostatkům, vždy se má být za jejich odstranění.

Síla naší strany je i v tom, že již vychovala tisíce a statisíce takových komunistů. Život naší vlasti denně přináší svědectví, jak komunisté v závodech, vesnicích, v okresech i krajích iniciativně a rozhodně řeší otázky budování socialismu, překonávají obtíže a odstraňují nedostatky.

Velké množství problémů bylo třeba denně vyřešit, velké množství obtíží i nedostatků bylo třeba zvládnout, abychom vcelku úspěšně plnili směle zvýšené úkoly naší pěti-letky, abychom o více než 50 procent překročili úroveň předválečné výroby. - Kolik těžkostí se stavělo do cesty komunistům, kteří v závodech rozvíjeli socialistické soutěžení a údernické a zlepšovatelské hnutí, která přinášejí jistotu, že dále poroste produktivita práce, že budou odstraňovány úzké profily, že se naše výroba bude zvyšovat a zlevňovat. Vezměme příklad našich nejmenších úderníků. Co třeba měl obtíží soudruh Václav Svoboda, dnes nositel Řádu Republiky, jak musel zápasit se soudruhy ve stranické organizaci, s technikou, s vedením závodu, než byly uznány jeho nové pracovní metody a pro-sazený.

Kolik obtíží bylo třeba překonat na našich vesnicích, kolik úporných bojů bylo třeba svést s vesnickými boháči i jejich pomahači, se zaostalostí a předsudky, aby by-

lo možno dosáhnout dnešních úspěchů tisíců JZD.

Komunista nemá nic společného s lhostejností, palčivě se ho dotýká každý nedostatek, každá závada, kterou zpozoruje. A také hned se zasazuje, bojuje o to, aby každý-takový nedostatek byl odstraněn. Bdělý postoj ke všemu, co se děje okolo něho, stálá péče o to, abychom ještě rychleji kráčeli k socialismu, nesmiřitelnost ke všemu, co by nás mohlo na cestě vpřed brzdit - takový postoj vyznačuje komunista.

Komunista si nejen všímá všech nedostatků, ale až do konce bojuje za jejich odstranění. Přímo na místě vystoupí, ve svém závodě či obci a zde probojuje, aby byly uplatňovány a dodržovány správné zásady a získává pro svůj boj ostatní.

Na červnovém zasedání Ústředního výboru soudruh Gottwald vyzýval stranu, stranické organizace a komunisty do boje za odstranění nedostatků. „Jak je na příklad možné - ptal se - že ve vesnici, kde je organizace, kde jsou komunisté, oni klidně přihlížejí k takovým zjevům, že jsou pole zaplevelena, že je špatná pracovní morálka a tak podobně. Jak je to možné? Vždyť komunisté v první řadě by měli jednat o tom, jak odstranit tyto nedostatky, vypracovat konkrétní usnesení a potom mobilisovat široké masy, přesvědčovat je. Namnoze se tak však neděje. Buďto někteří funkcionáři to nechají plavat, anebo dělají nařizovací politiku - místní rozhlas, vyhlášky a podobné věci, které ale nemají žádného efektu.“

V Jednotném zemědělském družstvu Hostovice na Pardubicku družstevní hospodaření v důsledku rozvratnické činnosti vesnických boháčů náležitě nevzkvétalo. Pole byla zaplevelena a neukazovala dobrý příklad ostatním rolníkům. Velké nedostatky měla organizace práce ve skupinách, které nebyly pevné, ale roztržité. Vesničtí boháči špatně plnili dodávky a domohli se, že drobným rolníkům byly určeny vyšší dodávky mléka než měli oni. Zatím co na příklad drobný rolník měl od jedné dojnice dodat ročně 1.280 litrů, vesnický boháč Kučera jen 960 litrů. A co učinila stranická organizace, komunisté z Hostovic, aby tyto závažné nedostatky byly včas odstraněny? Nezabývali se jimi na stranických schůzích, ale předcházeli je, měli k nedostatkům smířlivý poměr. Při tom po straně na tyto nedostatky nadávali, ale teprve zásah

okresního výboru strany vyburcoval vesnickou organizaci.

Nyní stojí před organizací důležitý úkol: vést přesvědčovací práci mezi všemi drobnými a středními rolníky, odhalit skutečnou tvář vesnických boháčů a vyvířit předpoklady pro to, že tito škůdci, kteří záměrně rozvraceli společné hospodaření, budou z družstva vyloučeni.

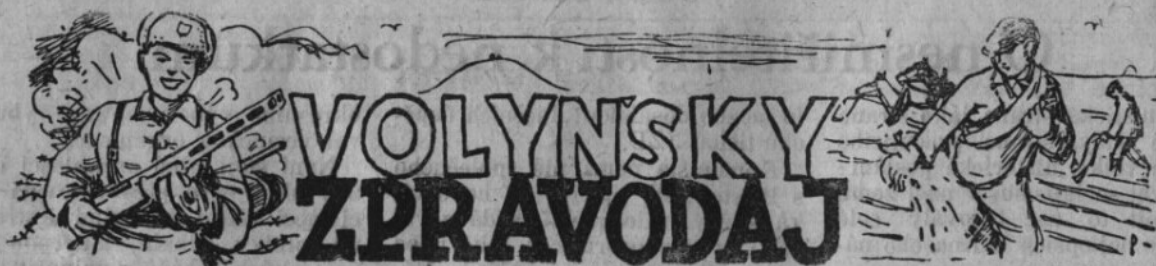
Soudružka K. Landová z Brančík u Chomutova napsala Rudému právu dopis. Píše v něm: „Naše strana dává školit kádry a tyto kádry staví na vedoucí místa, aby svými znalostmi pomáhaly naší vesnici vést správným směrem.“ A nyní ukazuje, jak někteří funkcionáři nesprávně chápou tuto svou úlohu. Po dobu žní jí byla svěřena péče o obec Spořice a tuto funkci s radostí přijala. Při tom však ukazuje, že v této obci bydlí sedm soudruhů, kteří zastávají odpovědné funkce v lidové správě v okresním měřítku. A tito soudruzi se neúčastní veřejného života v obci, nepéčují o JZD, které je v obci ustaveno, nestarají se o potíže, které by tu bylo třeba odstranit.

Nesmiřitelný poměr komunistů ke všem nedostatkům dává záruku, že tyto nedostatky budou včas odhaleny a rozpoznány a z kořene odstraněny.

Denně tisíce pracujících, komunistů i nekomunistů, se obracejí ke stranickým orgánům a stranickému tisku, k národním výborům i státním a hospodářským orgánům s upozorněními na nejrůznější nedostatky a potíže i se svými náměty, jak je odstranit. Tyto dopisy pracujících jsou projevem jejich nesmiřitelnosti k nedostatkům a obtížím. Je třeba, aby stranické organizace a komunisté uměli pochytit a dále rozvíjet tuto iniciativu. Předpokladem toho ovšem je, že se budou starat, aby v každém kritizovaném případě byla zjednána náprava co nejrychleji. To je nejlepší výchova pracujících, aby bojovali za odstranění nedostatků, aby v nich byl vypěstován pocit odpovědnosti za vše, co se v naší vlasti děje, pocit hospodářů své země.

Je úkolem celé strany, každého komunisty, aby byl nesmiřitelný k nedostatkům a aby se pevně opřel o masy pracujících lidí. Pak nebude potíží a nedostatků, které bychom nemohli úspěšně překonat. Ale jen tak je překonáme - jen tak ještě úspěšněji povedeme naši vlast k vítězství socialismu.

Rudé právo, 30. 8. 51

Zprávy svazu

Výbor Svazu Čechů z Volyně, odbočka v Praze, plně usnesení ze dne 1. října 1951 a na základě § 19 stanov odbočky svolává tímto mimořádnou členskou schůzi na neděli dne 14. října 1951 o 9. hod. dopolední do spolkové místnosti restaurace MANES, kom. pod., Praha II, Gottvaldovo nábřeží čp. 250. Na pořadu jednání budou tyto body:

1. Zahájení
2. Volba zapisovatele
3. Čtení zápisu z minulé valné hromady
4. Projev předsedy k výročí bojů u Dukly
5. Zpráva o činnosti odbočky:
 - a) předsedy
 - b) jednatele
 - c) pokladníka
6. kritika činnosti výboru a diskuse
7. Otázka postavení Malinského pomníku v Zateči
8. Uspořádání tradiční Mikulášské zábavy
9. Poměr odbočky v Praze k ústředí a mimopražským odbočkám
10. Volné návrhy: Památník v Olbramovicích, Volyňské museum a pod.

Nesejde-li se v ustanovenou dobu dostatečný počet členů nutný k platnému usnášení, koná se schůze o půl hodiny později za každého počtu členů s právem platného usnášení se.

Tato členská schůze bude věnována v první řadě pietní vzpomínce na naše hrdiny-krajané, kteří v těžkých bojích u Dukly v roce 1944 padli. Z úst předsedy a místních účastníků uslyšíte o bezpříkladném hrdinství a utrpení našich krajanů, z nichž téměř čtyřem tisícům nebylo dopřáno založit nový život v osvobozené vlasti. Jim platí naše věčné uznání a vděčnost.

Při této příležitosti bude sloužena laskavostí pravoslavného duchovenstva zádušní mše svatá — Panychida — v pravoslavném chrámu sv. Cyrila a Metoda v Praze II, v Resslově ulici. Panychida bude sloužena po obvyklé nedělní sv. liturgii, t. j. asi o půl dvanácté hodině dopolední. Prosíme na-

še přátele a krajané o hojnou účast.

Zároveň prosíme všechny naše členy a krajané, pokud mají jakýkoliv materiál ze života na Volyni, aby ho laskavě přinesli s sebou a zapůjčili k pořízení opisu nebo fotokopii pro historický archiv muzea volyňských Čechů.

Za výbor:

škpt. v z. J. Kozák, předseda
Ing. T. Holubovský, jednatel

Dary na vybudování pomníku volyňským Čechům, příslušníkům čs. zahraniční armády z SSSR, padlým v bojích za osvobození vlasti, který bude postaven v Olbramovicích u Moravského Krumlova

V Loděnicích byla provedena sbírka na postavení pomníku v Olbramovicích volyňským bratřím, padlým ve druhé světové válce za osvobození vlasti v řadách čs. zahraniční armády v SSSR, která vynesla 9.300 Kčs.

Na sbírku přispěli svými dary tyto krajané: (čísla se rozumí v Kčs)

Dufek Vladimír 1000, Poláková Marie 1000, Polák Antonín 500, Cymbál Václav 1000, Cymbál Josef 1000, Polák Vladimír 1000, Skramuský Vladimír 1000, Šobek Josef 500, Jirásek Antonín 200, Mazánek Václav 250, Dufková Marie 500, Šobek Vladimír 250, Běhová Naděžda 300, Blažková Marie 100, Lamačová Antonína 200, Dufek Alexandr 500.

V Olbramovicích vynesla sbírka na postavení pomníku volyňským Čechům, padlým ve druhé světové válce v boji za svobodu a nezávislost ČSR v řadách čs. zahraniční armády z SSSR, 9.800 Kčs.

Svémi dary k tomuto účelu přispěli: (čísla se rozumí v Kčs)

Jaroš Josef 200, Kačírek Jaroslav 500, Krajdlová Pavlína 200, Pavelka Václav 200, Šantora Václav 100, Prystojníková Žofie 300, Veselý Josef 400, Konopka Josef 500, Hybnerová Anna 150, Hybner František 250, Moravec Jan 500, Holas Vladimír 200, Matouš Antonín 500, Kačírek Metoděj 300, Košťák Antonín 300, Šabaka Ján 400, Holas Josef 400, Šabaková Marie 100, Maryška Josef 300, Cihla Josef 200, Haken Josef 200, Konop-

ka Vladimír 200, Tlustý Václav 200, Bryksa Josef 200, Dvořáková Marie 500, Volejníková Františka 200, Buryánek Stanislav 500, Holas Josef 300, Kačírek Milouš 200, Jaroš František 200, Kyselka Robert 500, Veselý Mikuláš 200, Šabaka Josef 300.

Všem dárcům děkuje **Výbor**

Poradna svazu

Dotaz:

Jsem invalidou 1. čs. arm. sboru v SSSR. Pobírám důchod od stát. úř. pro válečné poškozenec. Nedávno jsem se oženil. Nemám zařízenou domácnost. Prosím o informace o možnostech zápůjčky na koupi zařízení.

Odpověď:

1. Jako novomanžel máte nárok na t. zv. novomanželskou půjčku ve výši 36.000 Kčs. Nevyužili jste této možnosti, obraťte se na okresní národní výbor, ref. práce a soc. péče místa Vašeho pobytu, kde se Vám dostane podrobných informací o podmínkách této zápůjčky a kde obdržíte pokyny o způsobu vyplnění tiskopisů žádosti a o nutných pro tuto žádost přílohách. O podmínkách této půjčky jsme psali v jednom z minulých čísel Věrné stráže. Alespoň krátce Vám dělujeme toto: Při narození jednoho dítěte budete osvobozen od povinnosti platit úroky z této půjčky. Narodí-li se Vám další dítě, bude Vám prominuta šestina půjčky, při narození třetího dítěte dvě šestiny atd.

2. Jste-li členem SBS, můžete požádat o zápůjčku sociální fond SBS v Praze II, Legerova ulice č. 22. Tiskopisy žádosti má Vaše jednotka. Vyplněný tiskopis žádosti musí jednotka doporučit a potvrdit Vaše členství v SBS.

3. Jako válečný invalida můžete požádat o zápůjčku státní úřad pro válečné poškozenec. Půjčka tato bude zálohou na Vaše invalidní zaopatřovací požitky a můžete ji splácet částkami — srážkami ze zaopatřovacích požitků.

Žádost Vám musí potvrdit a doporučit Váš MNV. V doporučení musí vyličit Vaše rodinné a majetkové (sociální) noméry a uvést účel, pro který potřebujete zápůjčku.

Popisy českých osad na Volyni — Dembrovka

2. pokračování

František Bobek

Po Libánském v r. 1920—1922 vyučovaly v osadě dvě polské učitelky polsky. Po nich přišel Bazil Nenisuk v r. 1923. Byl národnosti české, třebaže pocházel z Haliče. Udělal v Lucku u České matice školské zkoušky z češtiny a učil česky a polsky. Po něm přišla opět polská učitelka.

V r. 1924 konečně si postavili občané školní budovu. Na školu dosazen Polák Filarovský, učící opět polsky.

Teprve r. 1932 dosáhli Dembrovští po mnoha urgencích a ježdění po úřadech od Matice české učitele. Byla to Ludmila Pichrtová z Miluše u Lucka a po ní Václav Křivka, který do Dembrovky byl přesazen z Moldavy.

V r. 1939 dosazen byl do Dembrovky Polák Pasek z Českého Těšína, který vyučoval polsky i česky. Rok na to přišel Vogelhut, národnosti izraelské. Jemu k ruce přidělen byl polský učitel Osuchovski. Vyučovali rusky a česky. Vogelhut byl po mnoha letech přesazen kamsi za Rovno a zůstal v obci až do vypuknutí války rusko-německé jen Osuchovski. Za okupace vrátil se do obce znovu Křivka a zůstal tu až do odchodu Němců. Vyučoval česky a ukrajinsky.

Učila tedy na Dembrovce jakási směs učitelstva česky, polsky, ukrajinsky a rusky. Není tedy divu, že naši krajané, zvláště mladší pokolení, umí mluvit čtyřmi slovanskými jazyky.

V blízké Hrušvici zatím vystavěli novou školu sedmitřídní, kde bylo více českých učitelů. V době, kdy se v Dembrovce nevyučovalo vůbec česky, chodily tedy děti z Dembrovky do Hrušvice, kde se vyučovalo vždy jen česky a ukrajinsky. Zvláště ty starší děti.

Tak vypadalo české školství za Poláků.

Pod panstvím Beckova Polska nevedlo se občanům nijak pěkně. Z počátku Poláci sice ukazovali vlídnou tvář, ale od těch dob, kdy Hitler vzal Sudety, obrátili. Nadávali na Čechy, mínili, že takový národ patří vyhladit z povrchu zemského, v tisku psali na Volyňáky posměšné verše, chválili Hitlera, jaký je to rozumný a spravedlivý člověk — zkrátka: štváli.

Však brzy na své kůži poznali, když Hitler obrátil se proti nim. Trpce, krutě platili za svou lehkomyslnost.

Pak Německo vtrhlo do Sovětského svazu. Všichni krajané vě-

řili pevně, že Němci budou poraženi a Čechy znovu osvobozeni.

Z počátku Němci rychle postupovali. První Němci, kteří do obce přišli, chválili se a hrdě hlásili, že budou s Ruskem za šest měsíců hotovi. Důstojníci němečtí se chvástali, že měli záměr hned na počátku jíti na Rusko dle záměrů již starého Bismarka, citující jeho heslo „Drang nach Osten“. Překážela prý jim v tom jen Anglie, kterou musí hledět nejdřív pokorit.

Němci museli z Ruska brzy utíkat.

Při ústupu opět navštívili Dembrovku. Zdála se jim příhodnou pro obrannou linii, protože leží blízko hlavní silnice a obklopena je velkými lesy, které by mohly býti jakousi záclonou. Přišli do obce od Zdobunova po poledni, celí umazaní a hladoví.

Krajan Vladimír Šrek, přes 70 let starý, píše o této době následovně: „Večer vyjdu ven a vidím, že jeden Němec zapráhá do mého vozu. Šel jsem ho prosit, aby mi nic nebral a dal jsem mu butylku kořalky. Ta musela býti u nás neustále pohotově, tou jsme se včas potřeby nejlépe vykupovali. Onen Němec právě stál na stráži. Butylku přijal, kořalku z ní hned vypil a vůz mi ponechal. Po kořalce také ovšem hned usnul. U mně na dvoře stál oboz s velitelem Elwichem. Spal ve světnici. Asi 10 minut od mého stavení stály tanky a vojáci od nich spali přes cestu u souseda Kubáčka.

V tom se střetly hlídky — německá a sovětská. Němci nevěděli co se děje. Ze strachu začali pálit z tanků na poplach a aby lépe viděli, zapálili stodolu. Když ale střelba utichla, vrátili se zpět.

Ale sotva znovu ulehli a velitel pohodlně se rozložil s cigaretou v posteli, začaly se ozývat tanky. Patrně Sověti postoupili k obci. Němci rychle zase vstali a poněvadž jich nebylo tolik, aby se postavili na obranu, rychle ze vsi utíkali.

Ráno byli již v Dembrovce Sověti. V ten den bylo v Dembrovce ticho. Lidé chodili směleji po vsi, mladí i staří, kteří byli ukryti v podzemních skrýších, nebo aspoň ve sklepích, vyhlíželi pomalu ven.

Němci se zatím zakopali kolem Dembrovky v lesích i na pahorkách. Čekali patrně na větší posilu. Teprve třetí den počala oboustranná palba. Lidé zase honem vlezli do svých úkrytů.

Jak jsme se později dověděli, chtěli Němci Dembrovku úplně zničit, neboť mínili, že jsme Sovětům nějak oznámili, kde jsou. Házeli do vsi zápalné bomby, miny i granáty.

Rusové byli nuceni ustoupiti a Němci znovu vtrhli v noci do obce. Které stavení ještě nehořelo od střely, zapalovali. Do úkrytů, kde byli lidé schováni, házeli granáty. Na štěstí zabili jen jednoho staršího občana, a to Feodora Kadlece, kterého jsme našli v domě se sepnatými rukama klečícího u židle. Kadlec byl v celém okolí dobře znám jako dobrý muzikant a kapelník. Vyučil mnoho hudebníků na různé nástroje.

Po třech kratkých dnech počali Němci znovu odstupovat směrem k Dubnu. Házeli zuřivě každý krok.

U Dubna podařilo se Němcům na nějakou dobu RA zastaviti. Kolem Dubna teče nevelká řeka Ikva, která tu má malý spád, protože Dubno stojí na rovině. Za Dubnem je menší pevnost ještě z doby carské. Tu obsadili Němci. Sovětská vojska, která stála v té době u nás, těšila nás, abychom se nebáli. Říkali, kdybychom my zahynuli od Němců, museli by padnouti i oni. „A my nesmíme zpátky ani o krok,“ říkali. A asi za měsíc utíkala německá vojska od Dubna.

Tolik vypravuje o pobytu Němců v Dembrovce starý občan Vlad. Šrek.

V tu dobu došla i do Dembrovky zvěst, že kdo si přeje, může vstoupiti do českého vojska, které se formuje v Sovětském svazu na osvobození ČSR. S radostí velikou byla tato výzva přijata, vždyť se na ni vlastně čekalo. Přihlásili se i v Dembrovce všichni od 18 do 50 let.

Tu nutno podotknouti, že v té době sloužili již v sovětském vojsku z obce následující krajané: Bohumil Hamáček, Václav Skalský, František Kopica, Vlad. Kubáček, Vlad. Hamáček a Josef Krušina. Z nich padli Bohumil Hamáček, Vlad. Hamáček, V. Kubáček a Josef Krušina. V německém zajetí zahynul Václav Skalský.

Při obsazení Německem mimo zmíněného zastřeleného Feodora Kadlece raněn byl Václav Skalský. Manželka Fr. F. Kadlece pak byla raněna ve sklepě.

Dobrovolníci, kteří vstoupili do armády, byli následující krajané:

Kadlec Bohumil a Eman, Šťastný Vladimír, Stryja Josef, Vegricht Josef a Miloslav, Kopecký Miloslav, Samec Vladimír, Šrek Eman, Samec Josef a Věna, First Vladimír, Moravec Miloslav, Kovář Stanislav a Josef, Zumr Josef a Vladimír, Havlíček Josef a syn Václav, Bačovský Josef, Dudka Viktor, Krušina Vladimír a syn Vladimír, Krušina Bohumil, Kubín Václav a zeť Bačovský Vladimír, Kubín Miloslav, Hamáček Jan a Vladimír, Dvořák Václav, Zumr Stanislav, Hamáček Eman a Václav, Drnka Vladimír, Černý Josef, Václavík Karel a dva synové Karel a Vratislav, Zatrpa Josef, Borfeit Vladimír, Skalský Václav, Hamáček Václav, Moravec Josef, Palla Vladimír a Václav a Moravec Václav.

Z nich padli: Václavík Vratislav, Kovář Josef, Bačovský Josef jako parašutista na Slovensku, Kadlec Václav, Skalský Václav a Nikolaj Nosek.

Invalidy zůstali: Karel Václavík, Vladimír Barfeit, Moravec Václav a Vladimír, Emanuel Šrek, Kubín Václav a Miloslav a Stanislav Zumr už v nové vlasti skončil dobrovolně svůj život.

*

Ani po stránce kulturní nezůstávala Dembrovka pozadu za jinými obcemi. S hrstí můžeme říci, že zaujímala místo nej přednější. Nej lépe o tom svědčí divadelní kroužek, jehož činnost byla velmi slušná. Divadelní kroužek byl vlastně část hasičského sboru, založeného v r. 1925. Tento byl velmi činný a měli svou vlastní stříkačku.

Rok před tím, roku 1924, založena též „Česká matice školská“, jejíž členové neúnavně se snažili zvelebiti školství v obci. A dalo jim mnohdy mnoho práce, starostí a ježdění po úřadech, než se domohli, aby se do obce dostal učitel, který by děti vyučoval i česky. V té věci nejvíce se zasloužil K. Václavík.

Ani dembrovským občanům snad nebylo známo, že ve vsi existuje též tajný spolek „Blaník“. V něm bylo jen několik nejspolehlivějších osob, protože to museli být lidé opravdu silní duchem i odvahou. Vždyť to byli vlastně partyzáni, jejichž úkolem bylo škodit německým vetřelcům. (Pokrač.)

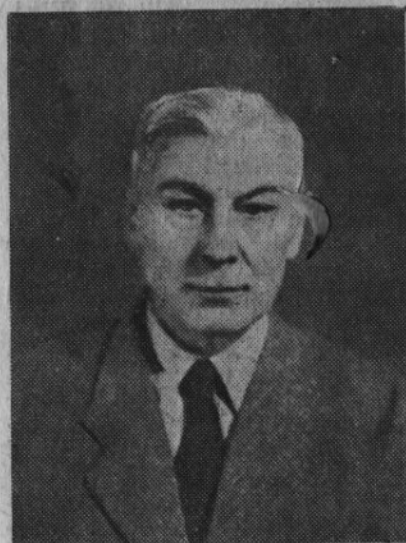
OZNÁMENÍ

Hluboce zarmoucení oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustila naše milovaná sestra, švagrová, teta a babička, paní **Olga Kovandová**. Zemřela tiše po těžké nemoci dne 5. srpna 1951 a zpopelněna byla v Liberci dne 8. srpna t. r.

Popel její i jejího manžela Josefa Kovandy je uložen v Praze XVI v kolumbarium na hřbitově Malvazínek č. 14 k věčnému odpočinku.

Jménem veškerého příbuzenstva
Jaroslav Macek, bratr

S hlubokou bolestí v srdcích oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustil náš

S bolestí vzpomínáme na den 28. září 1945, kdy tragicky zahynul v Malé Černoci, okr. Podbořany náš drahý **Václav Pelant**, nar. 21. 9. 1903 v Buršovce na Volyni, kde rovněž působil jako učitel.

Byl příslušníkem čs. zahraniční armády z SSSR s níž se vrátil ve slavných květnových dnech 1945 do vlasti.

Věříme, že všichni, kdož jste ho znali a měli rádi pro jeho mírnou povahu a dobré srdce, vzpomenete s námi.

Matka, bratři a sestry s rodinami

milovaný tatínek a dědeček **Josef Dražan**, nar. v r. 1885 v Semidubech na Volyni.

Zemřel dne 29. srpna 1951 v nemocnici v Praze, skličěn bolestí, žalem a steskem po své milované manželce, naší matce a babičce, která jej předešla do společného hrobu na místním hřbitově v Žatci o tři měsíce.

Drazí rodiče, s Vámi odešlo i všechno naše štěstí. Při této příležitosti děkujeme všem, kdož jej doprovodili na jeho poslední cestě, jakož i dárčům věnců a kytic.

Odpočívajte v pokoji, dejž Vám Bůh radost věčnou!

Truhlíci synové a dcera Anna

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Vedoucí redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce a administrace: Zatec, nám. Velké říjnové revoluce 155, telefon 550. Tisknou Krušnohorské tiskárny, národní podnik, závod Chomutov, telefon 13. Dohledací poštovní úřad Zatec. Předplatné na rok 1951 je 150 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 728301, Okresní spořitelna a zálůžna Zatec a Svaz Čechů z Volyně č. 10268